

ЕЛЬ ЛУНА

МІЖ
ТРЕБА
ТА
ХОЧУ

ЗНАЙДИ,
І ПЛЕКАЙ
СВОЮ ПРИСТРАСТЬ

ОФОРМЛЕННЯ КНИЖКИ: ЕЛЬ ЛУНА

«МОНОЛІТ» · ДНІПРО · 2019

ВСТУП

стор. 9

ЧАСТИНА I

РОЗДОРІЖЖЯ

стор. 14

ЗМІ

ЧАСТИНА II

ЗВІДКИ
БЕРЕТЬСЯ
ТРЕБА

стор. 52

ЕПІЛОГ
стор. 169

ЧАСТИНА IV

ПОВЕРНЕННЯ

стор. 142

СТ

ЧАСТИНА III

ХОЧУ

стор. 72

Опублікувати

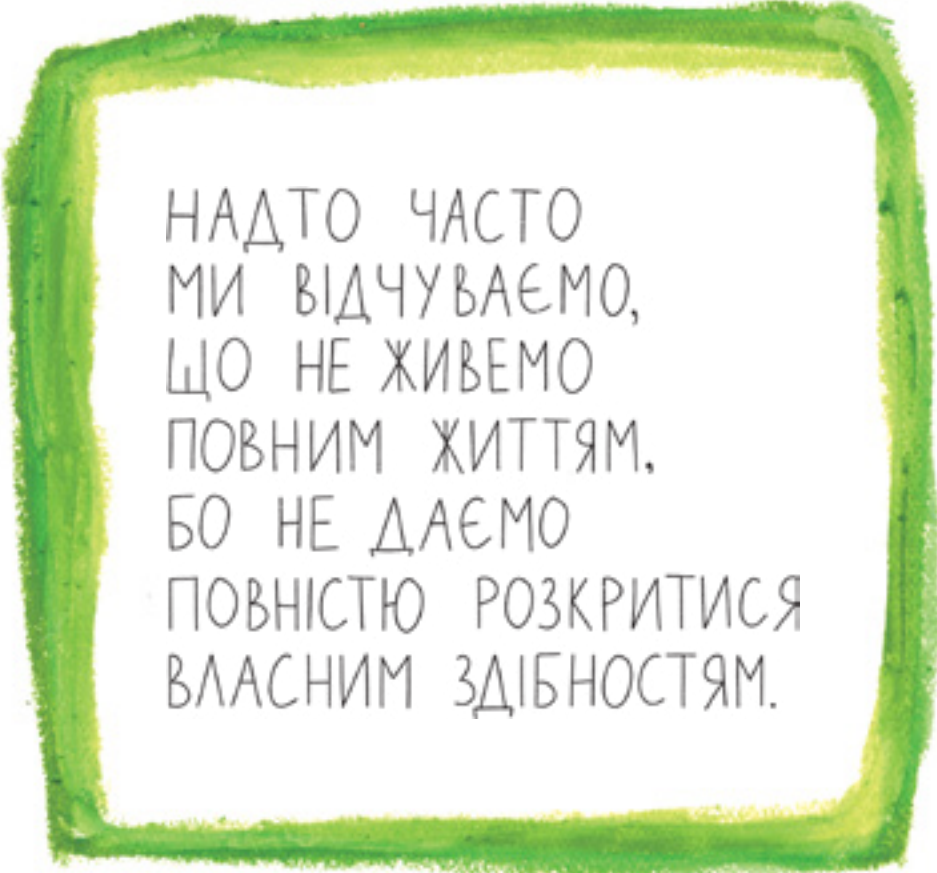
БУВ ВІВТОРОК,
БЛИЗЬКО СЬОМОЇ РАНКУ,
КОЛИ Я ЗАВАНТАЖИЛА
НА MEDIUM.COM ЕСЕ
ПІД НАЗВОЮ «МІЖ ТРЕБА
ТА ХОЧУ» І КЛАЦНУЛА
«ОПУБЛІКУВАТИ».

Ми ділимося інформацією в Мережі. Щодня. Постійно.
Проте *цю* публікацію щось відрізняло. Так відрізняло,
що за якихось кілька тижнів її твітнули більш ніж п'яти мільйонам
користувачів і прочитали понад чверть мільйона людей.

«Що б ви не робили, облиште й прочитайте це», — відгукнулася одна жінка. «Ця історія змінила моє життя», — прокоментувала інша. «Хотів був розіслати її всім підлеглим, — писав один генеральний директор, — коли зрозумів, що третина з них звільниться, як її прочитає. А потім знаєте що подумав? Якщо вони не хочуть бути тут, нехай ідуть — і таки розіслав ту публікацію».

Електронні листи полилися рікою. Мій телефон не встигав приймати твіти. Історія блискавично поширювалася Мережею, не знаючи впину. Вона продовжувала виблискувати й рости — і ось що з цього вийшло. Написати цю книжку я вирішила через людей, що поділилися зі мною своїми історіями, і через біль та мужність, які я відчула в їхній боротьбі. Тридцятирічні жінки. Двадцятирічні чоловіки. Старшокласниця. Батько. Удова. Одинокі матері. Мільйонери, що злидарювали. Бідні люди, які були мільйонерами. Вчителі. Юристи. Музикант під виглядом юриста. Поет, якому подобалося водити міський автобус. Жінки, що не хотіли дітей. Чоловіки, які жадали виховувати малечу. Люди, яким остогидла їхня робота, і такі, що дякували Богові хоч за якусь роботу.

Боліло всім, незалежно від ґендеру, віку чи країни, де вони жили. І в серці цього болю було от що:

НАДТО ЧАСТО
МИ ВІДЧУВАЄМО,
ЩО НЕ ЖИВЕМО
ПОВНИМ ЖИТТЯМ,
БО НЕ ДАЄМО
ПОВНІСТЮ РОЗКРИТИСЯ
ВЛАСНИМ ЗДІБНОСТЯМ.

До мене промовляли люди, які, здається, ладні були на все, аби лишень позбутися цього невдоволення, проте не знали, що робити.

Я написала цю книжку, бо хочу поділитися тим, що найліпше заридило мені в моїх мандрах, а також тим, що стало в найбільшій пригоді людям, які мені зустрічалися. Однак це не збірник відповідей, бо відповіді знаєте лише ви самі; це добірка найдієвіших запитань, що траплялися на моєму шляху. Сприймайте ці сторінки як низку дверей, установлених, щоб ви могли обирати, куди прямувати далі.

ЦІ СТОРІНКИ —
ЗАКЛИК ДОСЛУХАТИСЯ
ДО ГОЛОСУ, ЯКИЙ
ПІДКАЗУЄ ВАМ
ЗСЕРЕДИНИ, ЩО
ВИ МОЖЕТЕ ДАТИ СВІТУ
ЩОСЬ ОСОБЛИВЕ.
ЦЕ НАГАДУВАННЯ,
ЩО, ХОЧА ВАШУ
ПОДОРОЖ НЕ ОБМЕЖЕНО
ЖОДНОЮ МАПОЮ,
БАГАТО ХТО ВЖЕ
ПРОХОДИВ ЦИМ ШЛЯХОМ.
ЦЕ ДОЗВІЛ ЗАБУТИ
ВСЕ, ЩО ВАМ НАЧЕБТО
ТРЕБА РОБИТИ,
ЩОБ ДІЗНАТИСЯ, ЧОГО
ВИ НАСПРАВДІ ХОЧЕТЕ.

Тепер 11:55, четвер, і я натискаю «Зберегти» востаннє в цьому документі, перш ніж він вирушить мандрувати світом. Я помітила, що в моєму житті все відбувається саме вчас. Ні зарано, ні запізно. Хтосьна, може, ця книжка потрапила до ваших рук, бо ви цього хотіли. Бо десь на споді душі відчули, що наближається до перехрестя й готові до подорожі, яка чекає попереду. Я приголомшена і вдячна, що ці слова якимось чином — якимось дивом — знайдуть дорогу від мене до вас якраз тоді, коли потрібно. Дякую, що долучилися до цієї шаленої й чарівної подорожі. Зичу вам, товаришеві по мандрах, щасливої дороги!

23 жовтня 2014 року
Сан-Франциско, штат Каліфорнія